

KACAT

Mindegy,

hogy a megfagyott

kutyaszar

melyik végét

szopod.

(Weöres Sándor)

Minden, amiért annyi pénzt, időt, munkát, szenvedelmes éveket áldoztál, utánad kacattá változik. Dédelgetett tárgyak sorsa bukik szemetesgödrök mélyére.

Elvásik. Kimarjul. Kivész belőle puffanása közben.

A kutyának se kelletek majd, ez biztos. Múltomban? Bárki, múltában? Egy régen elmúlt múlt időben voltak.

Az új divat – no, meg az olcsóság – jegyében az özvegy hazaviszi férje urnáját. Benne a szürke, néhol kissé darabos hamvak. Rálát a konyhából. A vécéből.

Minden magadra marad ebben a folytonos dévajkodásban.

*

A germán Arminius barbárjai a teutoburgi erdőben megsemmisítették a tehetségtelen, pökhendi Varus seregét.

Quintilius Varus, add vissza légióimat! – az agg Augustus ebbe a képtelenségbe halt bele.

Hat évvel később Tiberius a könnyein keresztül bámulhatta a centuriók kiféhéredett, fákra szögezett koponyáját. A földön, a lovak patái alatt, a fehérlő csontok között csupa kacat: penészes bőrvértek, törött kardok, amulettek, érzelmes üzenetek. Temette rakásra mindet.

Aztán a germánok újra kiásták. Így megy a világ.

Ami van, visszahökkent. A kacat önkacatává satnyul. Vásik dalolva, vissza, önmagába. Nyeldekli makacsul a benne rejlő történelmi eszmét.

*

Rokonai elhalnak, sírjából kiteszik, csontjait halomba dobálják. Ne szépítsünk. Nagyjából ennyi az öröklét.

Barátom után egy tengeri kagyló fél darabját örököltem. Bár nem emlékszem, ő maga járt-e valaha valamely tengernél. Azt hiszem, nem. Szárazföldi ember volt, tipikus kőrengetegi lény, aki fanyarul gondolt a természet gyanúsan leselkedő csapdáira. Miért érdekelt volna a tenger?

Néhány év alatt előbb hasznavehetetlen kacatnak minősült, majd eltűnt szinte minden, hozzá kötődő tárgyi bizonyíték, mint enyésztek Varus katonáinak vértjei, kardjai, sisakjai a teutoburgi erdőben.

Súg-e valamit a kagyló? Pedig előkelő helyen áll: egy kukorica pipa, s maroknyi obszidián között. Lehetne benne pihenőt az idő.

*

Három nyarat még kihúztam itt, öreg nomádok megkésett álmaként, a szigeten. Csökönyös ráadásul. Bár az utolsó inkább további bűnhődés a fuldokló erek börtönében. Sajgón székre rogyás, olvasás mímelése. Egér-megfigyelés. Fűszálak közt cikázó szalonnabőr-távlat.

Kacatok lesztek mind, mondom a juharfák elringató árnyékából hűtőzve kajakomnak, sátramnak, fűrészemnek és baltámnak, felismerhetetlenek, kivé-mivé vagytok. Életformám, egész létezésem léssen belőletek darabonként kibogozhatatlan.

Hazatérve majd csekélyke pénzzé tehető könyveimnek beszélem el egyenként, tanulságul ugyanezt. A képükbe vágom a könyörtelen igazságot, s kimegyek a szobából.

*

Az utódok nem győzik kiakolbólítani mindet a házból. Útban levőnek lettek hirtelen.

Ma gyűjtök inkább. Valamicskét a Nagy Egészből. Asztalom telik.

Végül az analízis: rozsdás, kopott, mocskos, bűdös. Egy élet munkája.